За Н. К. Крупської

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIII
№ 131 (1611).

ВІВТОРОК, 31 жовтня 1972 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

ПРО ПРИСУДЖЕННЯ ПРЕМІЙ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ В ГАЛУЗІ НАУКИ, ТЕХНІКИ І ВИРОБНИЦТВА

Бюро ЦК ВЛКСМ, розглянувши подання комісії ЦК ВЛКСМ по преміях Ленінського комсомолу в галузі науки, техніки і виробництва, постановило присудити молодим ученим, спеціалістам і новаторам виробництва премії Ленінського комсомолу 1972 року.

1. АЗАТЯНУ Ваніку Гегамовичу, конструкторові, АСЛАНЯНУ Генріху Шагеновичу, провідному інженерові, ГЕОЛЕЦЯНУ Араму Григоровичу, начальникові сектора, ГОНЧОЯНУ Ваану Грачевичу, старшому інженерові, ДЖАНДЖУЛЯНУ Едуарду Левоновичу, начальникові сектора, ЄРМАКОВУ Ігорю Миколайовичу, провідному інженерові, КАРАПЕТЯНУ Леоніду Ваграмовичу, провідному інженерові, ОГАНЯНУ Герману Арташесовичу, кандидатові технічних наук, начальникові лабораторії, співробітникам Єреванського Науково-дослідного інституту математичних машин, НЕМЦОВУ Владиславу Борисовичу, регулювальникові обчислювальної техніки — за розробку і впровадження у серійне виробництво універсальної електронно-обчислювальної машини «Наїрі-3».

2. АРСЕНІНУ Володимиру Васильовичу, кандидатові фізико-математичних наук, молодшому науковому співробітникові, ЧУЯНОВУ Валерію Олексійовичу, кандидатові фізико-математичних наук, старшому науковому співробітникові, співробітникам Інституту атомної енергії імені І. В. Курчатова — за цикл робіт по стабілізації плазми зворотними зв'язками.

3. БАЛАКІНУ Володимиру Єгоровичу, кандидатові фізико-математичних наук, молодшому науковому співробітникові Інституту ядерної фізики Сибірського відділення АН СРСР — за перевірку квантової електродинаміки при високих енергіях в електрон-позитронних сутичках.

4. БЕЛЄНОВУ Едуарду Михайловичу, кандидатові фізико-математичних наук, старшому науковому співробітникові Фізичного інституту імені П. М. Лебедєва, ГОНЧУКОВУ Сергію Олександровичу, старшому інженерові Московського інженерно-фізичного інституту, ГУБІНУ Михайлу Олександровичу, аспірантові Фізичного інституту імені П. М. Лебедєва, ДАНИЛЕЙКУ Михайлу Васильовичу, кандидатові фізико-математичних наук, керівникові групи Інституту фізики АН УРСР — за розробку методів одержання надвузьких резонансів в оптичному діапазоні хвиль.

5. БУДИЛІНІЙ Галині Дмитрівні, старшому інженерові, ВІКТОРОВУ Сергію Дмитровичу, старшому інженерові, ГЛАЗУНОВІЙ Лідії Михайлівні, начальникові дослідної майстерні, КАРЗАНОВІЙ Галині Тауфіковні, старшому інженерові, КУПЦОВІЙ Галині Іванівні, провідному інженерові, ПАВЛОВІЙ Ользі Мануїлівні, старшому інженерові, РОМАНОВУ Ернсту Миколайовичу, старшому інженерові, ЯКОВЛЄВІЙ Вірі Степанівні, старшому інженерові — за розробку нових високоефективних водонаповнених і гранульованих промислових вибухових речовин, призначених для механічного заряджання на відкритих і підземних роботах.

6. ВАСИЛЬЄВУ Олександру Миколайовичу, кандидатові фізико-математичних наук, доцентові Ленінградського державного університету імені А. О. Жданова — за цикл робіт «Алгебраїчні аспекти квантової теорії поля».

7. ДЕДЕНКОВУ Анатолію Миколайовичу, кандидатові медичних наук, старшому науковому співробітникові Науково-дослідного інституту медичної радіології АМН СРСР, — за одержання і застосування радіоактивних препаратів, які розсосуються в організмі.

8. ДЕРЕВ'ЯНКУ Анатолію Пантелійовичу, докторові історичних наук, заступникові директора по науковій роботі Інституту історії, філології і філософії Сибірського відділення АН СРСР, — за цикл робіт з археології Далекого Сходу.

9. ЗАЛІХАНОВУ Михайлу Чоккайовичу, кандидатові географічних і кандидатові біологічних наук, завідуючому лабораторією високогірного геофізичного інституту, — за дослідження сніжнолавинного режиму і перспектив освоєння гір Кабардино-Балкарії.

10. ІНГЕ-ВЕЧТОМОВУ Сергію Георгійовичу, кандидатові біологічних наук, завідуючому кафедрою Ленінградського державного університету імені А. О. Жданова, — за дослідження структури і функції гена в системі генотипу.

11. КУРДЮМОВУ Геннадію Леонідовичу, ГРЖИБОВСЬКОМУ Станіславу Петровичу, кандидатові технічних наук, першому заступникові голови Республіканського об'єднання Ради Міністрів Латвійської РСР «Латвсільгосптехніка», МАРУХНО Леоніду Германовичу, — за розробку єдиного Генерального плану експериментального комплексу Єлгавського районного об'єднання «Латвсільгосптехніка».

12. КУРОВИЧУ Аркадію Миколайовичу, кандидатові технічних наук, старшому науковому співробітникові, МОНАХОВУ-ІЛЬЇНУ Геннадію Петровичу, провідному конструкторові, МУРАШКО Ріаламмі Юхимівні, конструкторові, САВЕЛЬЄВУ Володимиру Петровичу, провідному конструкторові, співробітникам Всесоюзного науково-дослідного і проектно-конструкторського інституту металургійного машинобудування, УСТИНЦЕВУ Віталію Михайловичу, старшому науковому співробітникові, АФАНАСЬЄВІЙ Людмилі Василівні, конструкторові, БОРИМСЬКОМУ Олександру Івановичу, провідному конструкторові, співробітникам українського науково-дослідного і конструкторсько-технологічного інституту синтетичних і надтвердих матеріалів та інструменту, БАШКІНУ Анатолію Івановичу, аспірантові Московського вищого технічного училища імені М. Е. Баумана, — за створення серійного малогабаритного преса з попередньо напруженою станиною зусиллям 2000 тс для синтезу надтвердих матеріалів.

13. ЛАВРЕНТЬЄВІЙ Зої Олексіївні, ТАРАБУКІНІЙ Тетяні Савеліївні, ХОТЄЄВІЙ Ганні Олександрівні, прядильницям, ШЕВАШКЕВИЧ Вірі Григорівні, бригадирові знімальниць, КУВШИНОВІЙ Галині Павлівні, прядильниці-наставникові, ПЕТРОВІЙ Вірі Іванівні, ткалі, ДМИТРІЄВІЙ Ніні Миколаївні, знімальниці, БИСТРОВІЙ Людмилі Олександрівні, мотальниці, КУТИРОВІЙ Валентині Іванівні бригадирові пляночниць, ВИКЕНТЬЄВІЙ Ніні Георгіївні, секретареві комітету ВЛКСМ, працівникам Вишньоволоцького бавовняного комбінату, — за ініціативу в організації і активну участь у соціалістичному змаганні за досягнення кожним молодим робітником продуктивності праці передовиків виробництва.

14. ЛАЗАРЄВУ Валерію Васильовичу, кандидатові юридичних наук, доцентові Казанського державного університету імені В. І. Ульянова-Леніна, — за дослідження в галузі теорії права.

15. НІКИШИНУ Євгену Михайловичу, докторові фізико-математичних наук, науковому співробітникові Московського державного університету імені М. В. Ломоносова, — за цикл робіт «Резонансні теореми і функціональні ряди».

16. ОВОДОВУ Юрію Семеновичу, ДЗИЗЕНКУ Анатолію Кириловичу, докторам хімічних наук, заступникам директора по науковій роботі Інституту біологічно активних речовин Далекосхідного наукового центру Академії наук СРСР, — за дослідження природних вуглеводовмісних сполук.

За підготовку висококваліфікованих кадрів, масовий розвиток технічної творчості і велику роботу по комуністичному вихованню молоді.

1. Професійно-технічному училищу № 129 м. Москви.

2. Професійно-технічному училищу № 17 м. Дніпропетровська Української РСР.

3. Козловщинському сільському професійно-технічному училищу Гродненської області Білоруської РСР.

(ТАРС).

ТВОЄ ПОПОВНЕННЯ, РОБІТНИЧИЙ КЛАСЕ!

ВСЕСОЮЗНА НАРАДА ПРАЦІВНИКІВ ДЕРЖАВНОЇ СИСТЕМИ ПРОФТЕХОСВІТИ

Поставлені XXIV з'їздом КПРС завдання дальшого розвитку народного господарства, науково-технічна революція вимагають високого рівня підготовки молодого поповнення робітничого класу. Це завдання успішно виконують професійно-технічні училища. Питання дальшого вдосконалення навчально-виховного процесу, поліпшення підготовки кадрів для народного господарства обговорили учасники всесоюзної наради працівників державної системи профтехосвіти ,що проходила в Москві і 26 жовтня завершила свою роботу.

Промовці, які виступили в заключний день на пленарному засіданні, сердечно дякували партії і урядові за піклування про підростаюче покоління.

Це піклування яскраво виявлене в Постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальше вдосконалення системи професійно-технічної освіти», у привітанні, з яким ЦК КПРС звернувся до учасників всесоюзної наради.

— Наша галузь, — сказав міністр чорної металургії СРСР І. П. Казанець, — у великій мірі розраховує на кваліфіковані кадри, підготовлені ПТУ. За півстоліття лави металургії поповнило близько 700 тисяч випускників училищ, багато з яких стали знатними майстрами, керівниками виробництва, вченими.

Секретар ВЦРПС І. М. Владиченко, який виступив на нараді, повідомив, що для колективів кращих училищ, що добилися значних успіхів у підготовці робітничих кадрів, установлено спеціальні премії ВЦРПС. Вони присуджуватимуться щороку за підсумками всесоюзного змагання.

У 30 разів порівнано з довоєнним періодом збільшилася в країні кількість робітників із середньою освітою, сказав міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР В. П. Єлютін. Готувати робітників, здатних розв'язувати складні завдання науково-технічної революції, покликані кваліфіковані педагогічні кадри. Тепер у дванадцяти вузах країни діють інженерно-педагогічні факультети, які випускають викладачів спеціальних дисциплін для ПТУ.

Формування молодої гвардії робітничого класу,— так визначив головне завдання діяльності Ленінського комсомолу перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников. У системі профтехосвіти — два мільйони комсомольців. Робітнича молодь — душа і серце Ленінського комсомолу, і ВЛКСМ несе особливу відповідальність за виховання нового, високоосвіченого, кваліфікованого, ідейно переконаного трудового покоління, готового виконати історичні завдання, поставлені XXIV з'їздом КПРС.

Наказ партії — сьогодні і завтра працювати краще, ніж учора, — взяла на озброєння вся задянська молодь.

Із заключним словом виступив голова Державного комітету Ради Міністрів СРСР по професійно-технічній освіті О. О. Булгаков.

Нарада виробила рекомендації, спрямовані на дальше вдосконалення системи професійно-технічної освіти.

З великим піднесенням присутні прийняли лист Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради і Раді Міністрів СРСР.

Прийнято звернення учасників Всесоюзної наради до всіх майстрів виробничого навчання, викладачів і учнів системи професійно-технічної освіти.

(Кор. ТАРС).

● СУБОТА, НЕДІЛЯ — ДНІ УДАРНОЇ ПРАЦІ МОЛОДИХ

З ЗАВЗЯТТЯМ — ДО ЩЕДРОГО ГЕКТАРА

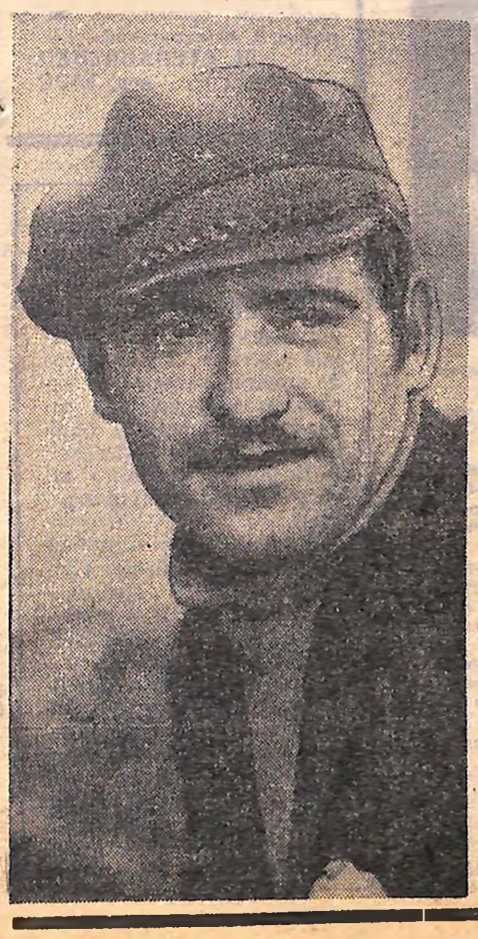

Вагомий урожай цукрових буряків виростили нинішнього року добровеличківці. У більшості господарств кожний гектар видав по 300—350 центнерів солодких коренів. Лани, зайняті тут під цукристими, — понад 10 тисяч гектарів.

Усі ті, хто зібрався цього дня на площі — молоді і ветерани, — прийшли, щоб надати допомогу буряководам.

Коли машини та автобуси зупинилися на буряковому лані колгоспу імені Леніна, юнаків і дівчат з агіткультбригади районного Будинку культури зустріли, як старих знайомих.

Ще тиждень тому культармійці виступали тут, на лані, з концертною програмою. Обіцяли допомогти збирати буряки. І ось знову приїхали. А разом з ними ще 126 чоловік. Швидко ставали на відведені ділянки. Працювали з піснею.

Поряд розмістилися комсомольці з райвідділу зв'язку. Комсомолки Людмила Нечипуренко, Олена, Коробко, Ольга Погорелова, Світлана Гордієнко, Надія Атаманюк, Ольга Лашина заслужили особливої похвали.

Людно було на ланах колгоспів «Дружба», «Україна», імені Калініна. У кожному господарстві працювали 60—80 чоловік з райцентру. В інших колгоспах буряководам допомагали місцеві комсомольці та молодь.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: на буряковій плантації колгоспу імені Леніна працюють працівники райвідділу зв'язку.

Фото автора.

ГОЛОВАНІВСЬКИЙ РАЙОН. На полях колгоспу імені XX з'їзду КПРС, де секретарем комсомольської організації Марія Баранова, під час суботника та недільника ударно попрацювали 58 молодих колгоспників. За одну лише суботу зібрано цукровий буряк на площі 17,4 гектара.

А в колгоспі імені Тельмана «сімейний» комсомольсько-молодіжний екіпаж бурякозбирального агрегату братів Анатолія та Петра Олійників викопав цукрові буряки на площі 4,5 гектара. Норма «звичайного» робочого дня — 3 гектара.

Комсомольця Миколу Гервася добре знають шофери Вільшанського райоб'єднання «Сільгосптехніка». Після служби в армії приїхав сюди молодий молдаванин і ось уже має два роки стажу. Задоволені товариші Миколою — щодня шофер виконує і перевиконує свої завдання перевезень. На суботнику і недільнику він був вірний цьому принципу.

Фото І. ЦУРКАНА.

РОЗПОВІДІ ПРО КОМСОМОЛЬСЬКИХ АКТИВІСТІВ

ПІДКОРЮВАЧ БІЛИХ БЛИСКАВИЦЬ

ЗГАСЛИ спалахи електрозварки. І, здалося, цех пірнув у півтемряву, хоч під високою стелею яскраво горіли лампи денного світла. Зварювальник опустив захисну маску, діловито оглянув свіжий, синій від окалини шов на металі і аж потім, посміхнувшись, привітався. Високий, широкоплечий, у негнучкій, ніби з металу робі стояв перед нами Володимир Садовников, як добрий чарівник.

В солдатській гімнастерці із свіжими слідами від погон прийшов два роки тому на Кіровоградський завод радіовиробів русявий юнак. І коли запитали: «Ким підеш працювати?», не вагаючись відповів: «Ставте електрозварювальником». Так потрапив він до п'ятого цеху в бригаду М. В. Кундаса.

Не зразу скорилася Володимиру могутня сила електричної блискавки, не зразу прийшла майстерність. Багато годин просидів біля молодого робітника досвідчений бригадир, аж доки не лягли на метал рівні і надійні шви, не з'явилася чітка, до автоматизму, вправність.

З ростом майстерності зростав авторитет в бригаді, в цеху. Комсомолець Садовников ніколи не був осторонь громадського життя, особисті доручення виконував старанно, вкладаючи в будь-яку справу, завзяття неспокійного серця. Це швидко помітили товариші, і ось він — заступник секретаря цехової комсомольської організації, а згодом — член комітету комсомолу заводу.

— І в цеху, і в заводському комітеті ЛКСМУ, де Володимир відповідає за сектор військово-патріотичного виховання, — говорить комсорг заводу Олександр Цуканов, — він користується авторитетом чуйного, уважного товариша. Один з організаторів суботника по підготовці цеху номер п'ять до роботи в зимових умовах — Володя Садовников, корисно провести дозвілля — теж його, Садовникова, ідея.

І от що цікаво: чим більше у Володимира обов'язків та доручень, тим кращих показників добивається на своєму робочому місці. Ось що розповідає про нього старший товариш, токар з 35-річним стажем комуніст Р. Хмельницький:

— Давно вже стало нормою, що Володимир Садовников змінні завдання перевиконує. За другий квартал йому присвоєно звання «Кращий за професією», за липень і серпень вручено перехідний мандат переможця в соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Союзу РСР. За труд чесний за успішну комсомольську роботу прізвище Садовникова занесено на Дошку передовиків виробництва. А зовсім недавно ми, комуністи, прийняли його кандидатом у члени КПРС.

Старий робітник трохи помовчав, а потім додав:

— Володя не звернувся до мене за рекомендацією. Але коли б звернувся, то, як і кожен з комуністів цеху, я з радістю поручився б за нього перед партією, бо твердо знаю — такі не підведуть...

Володимир розповідає про будні бригади, де більшість — комсомольського віку, про друзів — комсомольців Петра Кичука та Анатолія Гришина — надійних помічників, активістів.

НІБИ все просто — «працюємо, вчимось, відпочиваємо. Та коли під кінець розмови я напрямки запитав, чи все вже так просто і легко в нього виходить, Володимир щиро зізнався:

— Далеко не все. Давати півтори норми в день нелегко, хоч ні за нормами, ні за процентами не ганяюсь. Просто роблю свою справу, а трудівнича совість не дозволяє робити її абияк.

Інколи так нелегко після напруженої зміни побути ще дві години на терміновому засіданні комітету чи комсомольських зборах, коли дома чекають дружина і донечка. Але ж це мій обов'язок як комсомольця, а тепер — комуніста. І як приємно потім бачити, що твоя праця приносить користь, потрібна іншим. Тоді найважчі справи здаються легкими...

Коли виходили з цеху, по стінах і машинах знову заграли сліпучо-білі полиски. До закінчення зміни залишилась майже година. Я озирнувся. На фоні спалахів, схилившись працював Володимир Садовников. Здавалося, ніби світло йде і від нього самого — простого робітника-комуніста, що підкорив собі блискавиці.

А. ГАЙ.

Кіровоградський завод радіовиробів.

- **Новонароджений колектив.**
- **Конкретні завдання — ключ до успіху.**

ГАРАНТІЯ АВТОРИТЕТУ

НАПРИКІНЦІ ліга на нашій дільниці відбулась визначна подія: комсомольські збори вирішили сформувати комсомольсько-молодіжну бригаду слюсарів. Для мене ці збори пам'ятні тим, що очолити бригаду запропонували мені.

Зараз колектив повністю увійшов у трудовий ритм будови, працює не гірше інших, а тоді я побоювався: рантом не справлюсь. По-перше, бригадою ще не керував, робив слюсарем по п'ятому розряду. Так що досвіду бракувало. А, по-друге, бентежився, чи зумію працювати з молодими? Хоч ас ще не старий, але ж тридцять років — це не вісімнадцять-двадцять...

Так вийшло, що з хлопцями ми відразу знайшли спільну мову. А, розмовляючи з іншими, переконався, що таке вдається не завжди.

Від першого дня життя колективу ми одержали завдання, розраховане на солідний час: виготувати кожух для другої електроплавильної печі, що розширюється. Таке, цілком конкретне завдання конче необхідне бригаді новонародженій, де виробничі стосунки ще не сформовані. Воно допомагає зрозуміти свою значущість, відчути гордість, від того, що саме комсомольсько-молодіжній, а не якійсь іншій, доручено таку важливу справу. Суть не в тому, що наші хлопці на цій роботі непогано заробляють. Можна заробити і на різних змінних роботах. Але чи побачить тоді колектив, що на нього покладаються особливі надії? Навряд...

Крім того, завдання це, на мою думку, повинно «бути достатньо складним. Наші хлопці, зварюючи кожух печі, раз-по-раз звертаються до креслень. Тому відчувають задоволення від праці. Це одне. І самі розуміють, що робота потребує вищої кваліфікації. Вчаться. Ось газорізальнику Віктору Корнійчуку і слюсарю Анатолію Крилову підвищили виробничі розряди. А слюсар Микола Монастирський, секретар комсомольської організації, оволодів спеціальністю газорізчика. Крім того на складній роботі краще формуються виробничі стосунки, вона допомагає виявити здібності і нахили кожного.

І ще вважаю, що для успішної діяльності такого колективу обов'язкове офіційне визнання його саме як комсомольсько-молодіжного. Ось нещодавно комітет комсомолу будови на своєму засіданні затвердив склад бригади. Здавалося б, подія не така вже й значуща, все одно бригада більше місяця працює, але усвідомлення того, що ти являєшся не просто будівником, а складаєш частину відповідального колективу ударної комсомольської будови, накладає певний обов'язок. А хіба немає молодіжних бригад, які працюють непогано, а в розмові хлопці чи дівчата назвати свою бригаду комсомольсько-молодіжною не наважуються? Думається, що якби такій бригаді було присвоєно це звання (так, так, саме присвоєно, бо це висока честь), то її праця була б ще кращою.

Приїздіть до нас в бригаду. Подивіться, як працюють наші хлопці! В кожух печі вже закладено 163 тонни металоконструкцій. Робота йде з випередженням графіка. Намагаємось виконати завдання з відмінною якістю. І це тому, що наша Побузька ремонтно-будівельна спеціалізована дільниця залишиться на заводі і після закінчення його будівництва. Так що неякісну роботу переробляти довелося б нам же. А ще відмінну продукцію гарантує авторитет бригади комсомольсько-молодіжної.

В. САМОФАЛ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади слюсарів спецдільниці тресту «Укрколірметремонт».

Більш ніж на тисячу кілометрів простягнулися судохідні шляхи найкрупнішої притоки Волги — річки Ками.

Із Камського басейну судна з різними вантажами мають вихід до всіх морів європейської частини Радянського Союзу.

А вверх по Камі судна везуть вугілля, зерно, автомобілі, обладнання для лісозаготівників, товари народного вжитку.

Безперервно курсують пасажирські комфортабельні трьохпалубні судна і судна на підводних крилах — «Ракети» і «Метеори».

Спочатку нинішньої навігації по Камі вже перевезено понад 10 мільйонів тонн вантажів. Половину об'єму перевезень складає деревина, що сплавляється вниз по течії в плотах і на суднах. Всього за навігацію 1972 року річники Ками перевезуть 27 мільйонів 950 тисяч вантажів.

В єдиній транспортній системі Радянського Союзу річному флоту належить одне з провідних місць. По протяжності внутрішніх водних шляхів країна займає перше місце в світі. Її загальна довжина складає 145 тисяч кілометрів.

Радянська держава вкладає в розвиток річного транспорту великі кошти. Капіталовкладення на 1971—1975 роки, наприклад, визначені в розмірі 1,9 мільярда карбованців, що на 15 процентів більше, ніж у восьмій п'ятирічці.

На знімку: ліс — головний вантаж річки Ками.

Фото Р. КОТЛЯКОВА. АПН.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

ІТАЛІЙЦІ ЧИТАЮТЬ МАЯКОВСЬКОГО

Крупне міланське видавництво «Гардзанті» випустило в світ збірник творів Володимира Маяковського. Ця книга, до якої ввійшло ряд відомих віршів поета, видана до 50-річчя утворення СРСР. Збірник, що з'явився на прилавках книжкових магазинів, знайшов немало друзів серед італійських читачів, котрі гаряче цікавляться літературою першої в світі країни соціалізму, і здобув високу оцінку на сторінках місцевої преси.

Вірші, поеми і драматичні твори Володимира Маяковського давно користуються популярністю в Італії. Ще за життя поета з'явилися перші переклади його віршів на італійську мову. У 1924 році в Мілані, наприклад, була видана «Антологія російських поетів XX століття». Перекладач Р. Нальді, яка працювала над нею, великий знавець російської радянської поезії, включила поряд з віршами О. Блока, С. Єсеніна, А. Ахматової і твори В. Маяковського.

Пізніше окремі вірші поета друкувались в періодичних виданнях Італії, про його життя і творчість часто писав видатний славіст Е. Ло Гатто.

З 1933 по 1938 роки інший італійський славіст Р. Поджолі видав два збірника своїх перекладів «Нічна фіалка» і «Пробний камінь», в які, зокрема, ввійшли твори В. Маяковського.

Однак широко вірші В. Маяковського стали відомі в Італії після другої світової війни. Багато тутешніх славістів різних поколінь все частіше почали братися за їх переклади. Група знавців російської мови, очолена крупним критиком І. Амброджо, підготувала до друку чотиритомник творів радянського поета. Це була трудомістка й кропітка робота. Розмір чотиритомника перевищує 3600 сторінок. Ця праця дала можливість усій культурній Італії глибше ознайомитися з багатогранною творчістю В. Маяковського.

В бесіді з кореспондентом ТАРС сучасний італійський поет Л. Піньотті заявив: «З повним правом можна стверджувати, що творчість Маяковського помітно вплинула на багатьох поетів Італії. Вони поривають із старими канонами у віршотворенні, що відходять у минуле, і шукають таких шляхів у поезії, котрі б широко піднімали гострі соціальні проблеми суспільства, як це робив В. Маяковський».

Д. СТЕПАНЧЕНКО,
кор. ТАРС.

Рим.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

„ЯКЩО ВИМКНУТИ АКТИВНІСТЬ"

під таким заголовком в нашій газеті за 12 жовтня було вміщено матеріал, де висловлювались критичні зауваження на адресу бюро комсомольської організації ВТК Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

Як повідомив секретар заводського комітету комсомолу Віталій Дубинський, цей звіт обговорювався на засіданні бюро ВТК та заводому комсомолу.

Комсомольське бюро відділу технічного контролю заводу наметило ряд заходів для усунення недоліків. Буде посилено боротьбу з браком, більше надаватиметься уваги руху за право працювати з особистим клеймом.

Завершив свою ходу на Кіровоградщині фестиваль фільмів виробництва Таджицької, Киргизької та Туркменської кіностудій. Глядачі області ознайомились з цікавим кіномистецтвом братніх республік. А наші гості на прощання залишили теплі слова на адресу читачів газети:

«Нашим ровесникам — читачам газети «Молодий комунар». Бажаємо всім вам успіхів у навчанні і праці, щастя в житті!

На Кіровоградщині ми ще раз переконались, наскільки міцна наша дружба — дружба народів-братів.

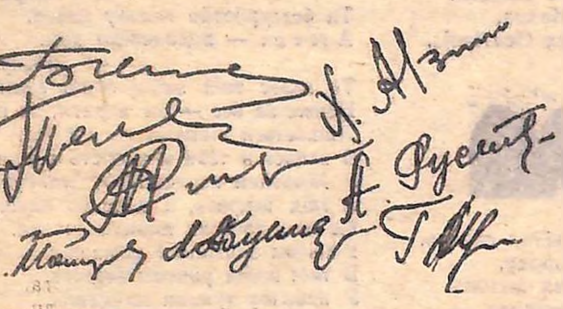

НА КІРОВОГРАДЩИНІ ЗАКІНЧИВСЯ ФЕСТИВАЛЬ ФІЛЬМІВ ВИРОБНИЦТВА ТАДЖИЦЬКОЇ, КИРГИЗЬКОЇ, ТУРКМЕНСЬКОЇ КІНОСТУДІЙ.

В ОБІЙМАХ СТЕПІВЧАН

Кілька днів у містах і районах області проходили зустрічі трудівників Кіровоградської області з кіномитцями Таджицької, Киргизької, Туркменської РСР. Гості побували в більшості районів області.

Тепло вітали кіномитців Таджикистану гірники Олександрії. В кінотеатрі імені Кірова, на Морозівському вуглерозрізі, у кінотеатрі «Жовтень» відбулись хвилюючі зустрічі. Друзі з Таджикистану узнали, як трудяться олександрійці над виконанням завдань дев'ятої п'ятирічки, як живуть і відпочивають. Про це їм розповіли перший секретар міськкому партії П. Ю. Грищенко, голова Олександрійського міськвиконкому І. В. Дробот. Олександрійці переглянули кінокартину режисера Марата Аріпова «В горах моє серце». Після цього М. Аріпов поділився творчими планами на майбутнє.

Тепла бесіда відбулась з представниками Киргизького кінематографа у Новоукраїнському райкомі партії. Перший секретар РК КП України М. Г. Черниченко розповів про працю сільських трударів, їхні трудові успіхи. Кіномитці — лауреат премії Ленінського комсомолу республіки Болот Шамшієв, артистка Айтурган Темірова та кінознавець Геннадій Татіров зустрілися з трудящими Новоукраїнки у Палаці культури «Ювілейний» та відвідали колгосп «Мир».

Кіномитці з Туркменської РСР стали гостями будівників Побузького нікелевого комбінату, виступили перед глядачами у кінотеатрах району.

За дні фестивалю кінодіячі Середньої Азії побували у Знам'янському, Маловисківському, Ульяновському, Світловодському, Новомиргородському та Гайворонському районах, де зустрілись з представниками трудящих цих районів. Де б не були гості, їх тепло вітали жителі Кіровоградщини. А вони в свою чергу розповідали про трудові здобутки своїх народів, про роботу національних кіностудій, ділились враженнями про наш чудовий степовий край.

30 жовтня в обкомі КП України відбулась зустріч з кіномитцями трьох братніх республік. Цього ж дня гості відвідали хутір Надія.

Увечері у кінотеатрі «Комсомолець» завершив свою ходу кінофестиваль Таджицької, Киргизької та Туркменської РСР на Кіровоградщині. Заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко подарувала їм портрети Володимира Ілліча Леніна.

ІЗ СОНЯЧНИХ РЕСПУБЛІК

НАБЛИЖАЄТЬСЯ велике свято народів СРСР. Підводять до нього підсумки своєї роботи і кінематографісти. За роки радянської співдружності різнобарвною стала палітра нашого багатонаціонального кінематографа.

Кіномистецтво Туркменії виникло в 1926 році. Напередодні Великої Вітчизняної війни на екран вийшли фільми, що свідчать про його ріст — «Дурсун», «Прикордонники», «Прокурор». В роки війни на Ашхабадській студії режисер М. Донська поставив фільм «Як гартувалася сталь», а І. Савченко — «Партизани в степах України».

В післявоєнні роки була створена комедія «Далека наречена» (режисер Є. Іванов-Барков), де розкрито дружбу народів-братів.

Після землетрусу 1948 року в діяльності студії наступила довга перерва. Але фільми, що з'явились в 1962—64 роках, такі як «Випадок в Даш-Кале» та «Змагання», свідчать про подальший творчий ріст туркменського кіно. Сучасній темі присвячені стрічки «Пустеля», «Заспокоєння спраги», «Пригоди Доврана» та ін.

Киргизький кінематограф вийшов зараз на магістральний шлях розвитку радянського кіномистецтва. В нових кінокартинах ведеться пошук поетичного стилю на конкретному національному матеріалі. Режисер Б. Шамшієв у фільмі «Постріл на перевалі Караш» звернувся до революційного минулого свого народу. В травні 1970 року на Всесоюзному кінофестивалі в Мінську фільм отримав приз, як кращий художній фільм року. Цікава і нова робота цього своєрідного майстра «Червоні маки Іссик-Куля».

На студії «Киргизфільм» підібрався цікавий колектив творчих працівників. Кінематографісти екранізують свою національну класику, сучасну літературу, за творами М. Лусєова, Ч. Айтматова було створено стрічки «Спека», «Перший учитель», «Материнське поле» та ін.

З приходом в далекий Таджикистан Радянської влади в республіці з'явився і кінематограф. В ті далекі роки кіно мало надзвичайне значення. Воно стало доступним джерелом інформації, відкриттям нового світу. Республіка росла, міцніла. Росла і кінематографія. Вирішуючи важливі інтернаціональні проблеми, вона зберегла свої національні риси. Цікаві стрічки студії — «Мирний час», «Третя дочка», «Хасан-Арбакеш».

Важливою темою таджицьких кінематографістів є тема сучасності. Фільми «Зумрад», «Як велить серце», «Джура Саркар» розповідають про наших сучасників, про їх життя, боротьбу проти рутини тощо.

Життя ставить перед усіма кінематографістами нові завдання і породжує нові проблеми. Головною залишається основне завдання — більше створювати таких творів, які б виховували в людях найкращі риси, благородні почуття. Над вирішенням цього завдання і працюють сьогодні кінематографісти братніх республік Середньої Азії.

Л. РОДНЯНСЬКА,
кінознавець.

На фото: білоруська «Полька» у виконанні учасників ансамблю.

АМАТОРИ — МАЙБУТНІ РОБІТНИКИ

МОВ гірська річка, котра вирвалась на простір з цупких обіймів межигір'я, клюпнув танець: стрімкий, іскрометний. Вдивляючись в схвильовані, розчервонілі обличчя, забуваєш, що це звичайна репетиція, а не урочистий концерт. Скільки натхнення, скільки артистичності в кожному русі п'ятдесяти юнаків і юнок! А з будинку навпроти чути спів, спочатку троки несміливий, та згодом він набирає могутньої сили. Співають майбутні токарі, телемайстри, будівельники, перукарі, швеї.

Що за колектив, запитаєте, звідки така різноманітність професій? Представляємо: ансамбль пісні і танцю Будинку культури Кіровоградського обласного управління профтехосвіти. Учасники — учні шести професійно-технічних училищ міста.

Нині в ансамблі — лауреата республіканського фестивалю — відповідальний період: готується нова концертна програма на честь 50-річчя утворення Союзу РСР. До підбору репертуару тут підійшли вдумливо, серйозно. Художній керівник ансамблю Н. Волиневич, керівник хору М. Польовий, балетмейстер В. Горінний вважають, що окрасою нової концертної програми мають бути пісні і танці народів Радянського Союзу. Танцювальний колектив ансамблю відпрацьовує музично-хореографічну композицію «Ми — резерви трудові», а також танці братніх республік — білоруську «Польку», російський «Танок з балалайками», український «Гопак».

У неспокої, в напрузі 120 сердець — саме скільки нині учасників ансамблю, бо готуються вони до зустрічі з глядачем, щоб ця зустріч була щедрою на оплески.

А. БАБАК.
м. Кіровоград.

• Зарубіжні діячі і преса про Радянський Союз

«РУДЕ ПРАВО»,
орган ЦК Комуністичної партії Чехословаччини:

«Мудра ленінська національна політика, її інтернаціональний характер — джерело могутності і міжнародного авторитету Радянського Союзу. Дякуючи її послідовному здійсненню зараз можна говорити про виникнення нової історичної категорії — радянський народ. Представники інших народів і національностей Радянського Союзу називають російський народ своїм старшим братом. В основі цієї поваги — досвід радянського народу, перевірений історією, все те, що цей старший брат переніс в ім'я щастя інших, в ім'я щастя усього людства.

До Радянського Союзу, дякуючи його досвіду, економічній, політичній і військовій силі звертаються як до старшого брата і народи інших держав соціалістичної системи. У нього одержують підтримку також країни, що розвиваються, котрі звільнилися від колоніальних імперіалістичних держав. Вони справедливо бачать в існуванні першої країни соціалізму маяк, прообраз свого особистого майбутнього».

(«Руде право», 13.IX 1972 р.).

Нгуєн Ван ХІЄУ,
член Президії Центрального Комітету Національного фронту визволення Південного В'єтнаму:

«Сповнений революційного героїзму, вірний високим принципам інтернаціоналізму, радянський народ наполегливою і героїчною працею перетворив свою країну в могутню соціалістичну державу, що має нині сучасну промисловість, сільське господарство і оборону могутність, передову науку і техніку, особливо в галузі підкорення космосу. І тим самим уніс важливий вклад в революційну справу народів світу. Радянський Союз — це вірний бойовий друг, надійна опора трудящих і пригноблених народів землі в їх боротьбі за мир, національну незалежність, демократію і соціальний прогрес».

Жак ДЮКЛО,
член Політбюро ЦК Французької комуністичної партії:

«Радянські люди перетворили Росію у великий і могутній Радянський Союз, без існування якого невідомо, що було б з людством. І я, вперше побачивши вашу країну 45 років тому, постійно переконуюсь у величі цих перетворень».

Гес ХОЛЛ,
Генеральний секретар Комуністичної партії США:

«Для всього світу 50 років соціалістичного будівництва в Радянському Союзі — найбільше досягнення в історії людства».

Макс РЕЙМАН,
почесний голова Німецької комуністичної партії:

«Країна Великої Жовтневої революції, партія Леніна, героїчний радянський народ є духовним і матеріальним центром усіх революційних рухів проти імперіалізму, за мир, суспільний прогрес і соціалізм. Цей висновок був завжди правильним, він правильний зараз і буде правильний в майбутньому».

Анджела ДЕВІС,
член ЦК Комуністичної партії США:

«Ми бачили народ, звільнений від усіх форм експлуатації і нерівноправ'я, народ, який не знає злиденності. Ви створили прекрасне життя, і це не може не викликати захоплення у всіх, хто відвідав Радянський Союз».

«Мені відомий багатонаціональний характер цієї великої культури, що розвинулась в Радянській країні після Жовтневої революції. Зараз кожна четверта книжка на планеті, яка виходить у світ, видається в Радянському Союзі. Таке може бути тільки в соціалістичній країні — країні, яка першою в світі стала на шлях соціалізму. Радянська культура — гордість людства...»

Жорж ПОМПІДУ,
Президент Франції:

«І як я можу вимовчати про враження, яке справляє на гостя вашої країни величезна робота і досягнення, прикладом яких є Новосибірськ, з його промисловістю і міським господарством, з його необмеженими можливостями росту в центрі Сибіру, природні багатства якого невимірні. Те, що я вже знаю про Академмістечко, яке я відвідав, і про піднесення радянської науки в цьому далекому краї, те, що я бачив у Байконурі, — все це викликає захоплення...

Це зусилля, котре робить честь Радянському Союзу, його вченим і інженерам, сибірському населенню і, я б сказав, всьому людству: воно бачить як цивілізація поширюється там, де 50 років тому мандрівник знаходив лише ліс.»

«Мене вразила віра в майбутнє країни, з якою я зустрічався скрізь. Про російський патріотизм я знаю з літератури. Його сучасна форма — впевненість в перспективах дальшого розвитку, в прогресі — справляє велике враження».

СВОЇМИ ОЧИМА

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ПОРА ПЕРЕЛЬОТУ

ПОЕМА

4.—

Жахливо згинуть, не лишивши сліду,
Жахливіше умерти ще живим...
У двері стукіт: — Не спите, сусіде? —
Знайома постать з виразом пісним.
Спокійно мовив: — Ні, не сплю,
Омельку,
Та подив твій — в напруженні зіниць.
— То правда, що ділитимеш земельку,
Ну, а таких, як я — немов
блощиць?
Він до стола притисне різко ніготь,
Виказуючи норов свій лихий,
Аж ти здригнеш: не палець в гостя —
кіготь,
Як в беркута, розбійний і кривий.
Киваєш ствердно: — Над глитайським
кодлом
Ми вчиним суд...
Він грубо свиту мне.
В сусіда шия довга, ніби в кобри —
На крок поближче і дивись жальне.
Але нараз він щось промимрить
скрушно,
Примирливо присяде край стола,
Облудні очі в прожилках сивушних.
Скуйовджена чуприна, як зола.
Її він заскородить п'ятірнею,
Зненацька зиркне з вивертом вужа:
— Так просто подавитися землею,
Коли вона, земля ота, чужа.
Тобі б оце з недосипу і чаду
Та бабу повнотілу пригорнуть.
Життя нудне, як поминки без чарки,
Узять його за барки — в тому й суть.
Гай-гай, того сліпого безголів'я
Ти скуштував ще змалку, звісна річ,
Авжеж із безталання — недокрів'я
Завиєш вовком в горобину ніч.
В цій допотопній хаті вгрузли крокви,
Знадвору зайдеш — наче світ погас,
У мене серце обливалось кров'ю
Повір, бувало, дивлячись на вас.
— Чому ж бо й не повірити їй-право,
Можливо б, і забув про те, коли б
Із цепу не спустив ти вовкодава
На бідного колядника колись.
Ту зустріч, дядьку, лагідну й хорошу
Надійно бережу, як талісман.
В зубах у пса лишив тоді холошу,
Крівцею окропивши твій паркан.
Омелько хмуро дивиться з-під лоба,
І стан тугий випростує як лук.
Судомить пику канібальська злоба.
Пружинять пальці корчуватих рук.
Задихавшись, нервово шарпа комір,
Аж гудзики під стіл — навтікача.
Не чоловік, таки насправжня кобра
Сичить зловісно побіля плеча.
Ти двері — настіж. Хай розвіє скруту.
Пусти вперед, додому хай верта.
А то, ну-ну, ще вихлюпне отруту.
Глибока — прірва. Ненависть —
крута.

«Спасибі Вам за те, що Вас нема
Зі мною поруч в болісний цей вечір,
Що усміх Ваш тремтінням не пройма,
Не надять грішно Ваший стан і плечі,
Ось Ваш портрет. Ця лінія тонка
Тече так плавно від чола до шиї,
Припухлих вуст іронія легка.
Виразний жест на тлі старої ширми,
Пригадую той день, ба навіть час,
Ту вечоринку трішечки печальну,
Старий фотограф — як схопив він Вас!
Ту Вашу суть байдужо-споглядальну,
Я тільки потім все це зрозумів,
Прохмелений гіркотою поразок,
Тоді ж лишень трагічно червонів,
Й не сміючи Вам заперечить зразу,
Як гімназист закоханий тремтів,
Ловив жадібно кожну Вашу фразу,
Ця влада Ваша почалась коли —
Із поглядів, що стрілись ненароком,
Де в клубі в стилі пізнього бароко
Свій пишний бюст Ви впевнено несли?
Із дотику плечей? З отих духів,
Що зманювали солодко-закличпо?
З розльоту брів? А може й поготів —
Зі страху засмутити Ваше личко?
Так чим же приручили Ви — добром,
Де тонко грали кришталеві чаші,
Чи грамофоном, чи старим вином
З багатої колекції папаші?
Я все оте не ставив ані в гріш,

(Закінчення. Початок в номері за 26 жовтня)

Підкуплений не маслом із Прованса,
Цигапськими романсами хутчій,
Бальмонтом і завезеним пронюнсом,
Як серце завмирало в селюка,
Коли він Глінки звуки нелукаві
Побожно слухав..,
линула рука
До книг коштовних в шкіряній оправі,
А все ж спасибі Вам за ті книжки,
Бо серед них траплялися й корисні,
Чи не тому піймав себе на мисли —
А хто Ви є? Чи ж ми не чужаки?
Пригадуєте званий той обід
В день ягпла татуня Миколая?
Отам уперше я прозрів як слід,
Коли спізпялася вся та хижа зграя
У крепдешинах, у парчі й шовках,
При перстенях і золотих браслетах,
З ричучим сміхом на гнилих зубах,
В будіючо-самовпевнених штиблетах,
Вони в обличчя зиркали мені,
Нахабні очі мружили спесиво,
Не мов би я не пролетарій, ні,
А щонайменше — допотопне диво.
Отець Ваш смиренний протирав пенсне,
Цідив слова, немов томат крізь сито,
І вперто уникаючи мене,
В манжети білі все кахикав сито.
Під звуки вальса скаженів бедлам,
Натужно грамофон хрипів у морок,
А я подумав: батечко Ваш — хам,
Не просто непман — мій заклятий ворог,
Прозрівши мислю — серцем я прочах,
Фігурні двері розчинив рішуче

Бешкетне око скалить Никодим,
Мисливець, торохтій і гріховодник.
Бабуся-хата розчинила рот.
Дарма, що мудра, але й та бач слуха
Про партію.
Про змичку.
Про народ.
Про басмачів.
Про голод і розруху.
А ще про те (о, згадка та сумна!)
Як в сутичці кривавій на майдані
Упав, прошитий кулею Махна,
Твій брат по духу — месх Осатіані...

Ти піт стираєш з обважнілих скронь,
Такого ще не випадало зроду,
Та потиски трудящих цих долонь
Тобі і виправдання й нагорода.

6.—

Ці люди з поля, як сама земля.
Чорноземля їм налягла на плечі.
Їх чистими очима промовля
Лукавинка й довірливість малечі.
Їм просто метушитись не з руки.
Обачно і здаля встрянуть в розмову,
Поставою круті степовики,
На жест виразні і скупі на слово.
З дитинства із природою на «ти»,
Не навчені другого ритуалу,
Вони взяли у неї простоти,
Та й мудрості позичили немало.
Некваплно-грубуваті їх думки.
Хоч делікатно, але прагнуть суті.
Фламандські на колінах кулаки
Картинно возсідають, ніби судді.
Прокашлявши басн свої густі,
Сидять вони — оратаї і теслі.
И чекають на слова твої прості.
Оті слова твої — хай будуть чесні!
Ти кажеш їх, ледь змінюючи тон,
Про спільну землю. Про здобутки
спільні.
И незвичним виразом — «лани
артільні!» —
Збагачуєш селянський лексикон.
І раптом дерзновенно з темноти:
— Скажи по правді, — Леніна ти
бачив?
— Не довелось, — зітхаєш мужньо ти,
Та винувато кліпаєш одначе.
— А трактора насправжнього водив,
Невже він справді землю сам
скородить? —

І прочитав у Ваших же очах
Оте, що мало статись немнуче,
В приборканого Вами дивака
(Ви кліпали розгублено й сердито)
Враз пробудилась ненависть така,
Що й Вас могла неждано спопелить,
І Ви, мабуть, таки збагнули це:
Насамкінець, коли гойднулась клямка,
Шарпнулось Ваше молоде лице
Гримасою сльози і переляку.
Періщив дощ. Горлали візники.
Грипозним схлипом скаржилось болото,
І п'яно падриваючи міхи,
Терзав гармошку хтось за поворотом,
Дерева, мов ченці у напівсні,
Гойдались молитовно і урочо.
І я не знав — була любов, чи ні,
Бо ненависть мені сліпила очі,
Та вистоявши в трудній боротьбі,
Посвячений в революційну віру,
Джульетту я лишив таки собі, —
Конфіскував Уільяма Шекспіра!..»

7.—

«Шановний секретар партосередку
І всі більшовики — товариші!
Звертаюся до вас безпосередньо
З веління нелукавої душі.
Воно, як підійти діалектично,
То, з огляду на різний елемент,
Поняття це звучить не вельми звично
У даний гострокласовий момент.
А все ж нутром заскімлиш, вздрівши
раптом—
Минуле нишкома чадить, як трут.
Як важко роботящим цим оратаям
Без техніки упоратися тут.
Тому й прошу, ви ж сила на заводі,
А через вас — весь робітничий клас:
Пришліть-сюди в глибинку, при
нагоді
Сівалку — ну бодай одну — для нас.
Невдовзі тут почнеться веремія:
Куркуль, як вепр, полізе напролом.
Та все ж ми не втрачаємо надію
Приборкати його усім селом.
І землю цю, пропахлу наскрізь потом,
Передамо у руки Сівача,
А ту артіль, яка в нас буде потім,
Наречемо іменим Ілліча».
...Він аркуш недописаним полишить,
Накидавши оці прості рядки,
Єднанням серць листа цього допишуть
На вільнім полі вільні мужики.
А завтра — і неждано і громохко
Гнів праведний зруйнує береги,
Ненавистю знуртується громада
І виставить рахунок за борги.
В обшарпанім, небіленім сільбуді
Промчить це віче шквально, як
самум.
І бідняки, історії підсудні,
Вершитимуть історію саму.
І буде суд лихий, на руку скорий,
Немилосливий, здавалось, наяву.
І першим упаде Омелько Скорик
Обличчям розпанаханим в траву.
За стільки літ подібної завії
Ніколи ще не бачило село:
Не стримати загатами стихію,
Коли оту стихію понесло!
Розпачливо свавільними руками
Перини шматуватимуть зі злом,
Набиті золотими п'ятаками,
Дурними катеринками й сріблом.
Сукна тонкого рватимуть сувої,
І дивлячись на цей загин добра,
Довбатиме простінок головою
Омельчиха відьмаста і стара.
Але то буде завтра. А сьогодні
Ти йдеш собі переліском глухим
І дерева — лампади великодні
Мовчально дзвонять полум'ям ясним,
Гіллячка під ногою стрельне сухо,
Ворона каркне і майне, як тінь.
Той звук густий луна підхопить
глухо,
Покотить в безбережну далечінь.
Наздожени його — а-г-е-е-ей —
попробуй.
Ти безтурботно голову задер.
А-ге-е-ей — подалеліло десь
назироги,
То голос твій заблуканий завмер.
Невже за все — за втрати, за офіру
Лишається відлунь — і в тому суть?
В запасі в тебе молодість і віра
У Жовтнем передбачену майбуть.
А глід яскрить, а деревію кашку
Не всю дочасна вибила сльота.
І квітом запізнілої ромашки
В тобі надія раптом зацвіта.
У вибалку тумани накадили,
А ти замрійно став на моріжку
І мислиш так — не донька в
Никодима,
А запахуще яблуко в соку.
О, як вона при стрічах рожевіє,
То бавиться косою, то мовчить.
Її біблейським іменем Марія
Ця дивна осінь солодко гірчить.
...Мій любий друже, цю свою турботу
Побережи для інших на землі.
Земля напередодні перельоту.
І люди вже не люди — журавлі.
Ще крок, ще два — по багрецевій
ковдрі,
Нежданo — тінь. І здогад — це
кінець?
Омельку, ти? Знайомий профіль
кобри,
І хижий вигук. І в упор — свинець.
Відлунь і німота. А недалеко
У заростях густого комиша
У вирій піднімаються лелеки.
За ними поспіша твоя душа.

8.—

За стільки літ оце я вперше в тебе,
Погомоніти конче треба нам.
Отут, де висне празникове небо,
Суд совісті — найвищий трибунал.
Добридень, друже!
В бронзі на майдані

Стоїш тридцятилітній, молодий.
А поряд спіють помідори ранні,
Наливом лунко гупають сади.
Ти дивишся примружено і гостро,
На давнім вітрі відлетілий птах.
Не гостем я прийшов сюди,
Твоїм життям свій випростати шлях,
не гостем,
Тому й кажу, звільнившись
від скорботи,
Як призабута криця від іржі:
За право жити — право перельоту
Ти виграв там, на строгім рубежі.
Такої долі вистачить на вирість
В твоїм ім'ям освячені красі.
Допоки травам сяяти в росі.
Всі відлітають, як-не-як, у вирій.
Додому ж повертаються не всі.
Тому й кажу, змужнівши в круговерті
Днів і ночей, хай випаде в житті,
Як і тобі, — за крок один до смерті
Утвердитись у власній правоті.
Тому й кажу, зневажившп утому,
Як зернятко, вилущуючи суть:
Чи ж повернусь із вирію додому
Отак як ти: з минулого — в майбуть?
А десь отам за дальнім поворотом
Вітри, мов коні стишували біг
І наближавсь початок перельоту
Для когось із ровесників моїх.
1972 р. Вересень — жовтень.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 1 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Подарунки друзям». (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Дон-Кіхот». (М). 11.50 — Документальний фільм «Сьогодні і кожного дня». (М). 13.30 — «За економію і бережливість у великому і малому». (М). 16.00 — Вчення Дарвіна про еволюцію органічного світу. Навчальна передача з біології. (М). 16.30 — Для дітей. «Лети, наша пісне». Концерт. (М). 17.00 — «Книжкова полиця». (М). 17.45 — «Сім днів Череповецького металургійного заводу». Передача третя. (М). 18.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 18.30 — Тележурнал «День за днем». (Кіровоград). 19.10 — Політичний оглядач газети «Правда» Ю. Жуков відповідає на запитання телеглядачів. (М), 19.40 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного багатосерійного художнього фільму «Віра, надія, любов». Третя серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Театр відкриває завісу». 22.45 — Вечірні новини. (К). До початку нового сезону в обласному музично-драматичному театрі ім. Кропивницького. (К-д).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «Нова історія заводу». (Одеса). 17.30 — Мультфільми. (К). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Концерт державного академічного російського народного хору РРФСР ім. П'ятницького. (М). 19.10 — Телефільм «Обличчям до сонця». (К). 19.45 — «Екран молодих». (Запоріжжя). 20.45 — «На добраніч, діти!» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Концерт майстрів мистецтв. (М). 23.00 — Новини. (М).

ЧЕТВЕР, 2 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для дітей. «Лети, наша пісне». Концерт. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Художній фільм. 11.45 — «Грає Н. Гаврилова». (М). 12.20 — Програма документальних фільмів. (М). 16.50 — «О. С. Пушкін». Навчальна передача з літератури. (М). 17.15 — Для дітей. «Дітям про звірят». (Ленінград). 17.45 — «Сім днів Череповецького металургійного заводу». Передача четверта. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Ленінський університет мільйонів. (М). 18.40 — «Листівки з Кіровограда». (Кіровоград). 19.30 — Чемпіонат СРСР з футбола: ЦСКА — «Динамо». (М). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — «Майстри мистецтв». (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.45 — Наша афіша. (К). 16.50 — «Сільські обрії». (К). 17.30 — Концерт. (Миколаїв). 18.00 — «У нас в гостях газета «Радянська Україна». (К). 18.30 — Кольорове телебачення. Концерт. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — В. Дмитрієв. «Нічний незнайомець». Вистава. (Одеса). В перерві — «На добраніч, діти!» (К). 22.30 — Вечірні новини. (К).

МЕЛЕЕКРАН

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР», орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 05918. Індекс 61197. Зам. № 11017. Тираж 56 000.